

Sygnatura akt VIII Ga 478/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 grudnia 2017 roku

Sąd Okręgowy w Szczecinie VIII Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Agnieszka Woźniak

Sędziowie: SO Anna Budzyńska (spr.)

SR del. Aleksandra Wójcik-Wojnowska

Protokolant: st. sekr. sądowy Joanna Witkowska

po rozpoznaniu w dniu 1 grudnia 2017 roku w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa J. S. (1)

przeciwko (...) spółce akcyjnej w W.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanej od wyroku Sądu Rejonowego w Gorzowie Wielkopolskim z dnia 25 lipca 2017 roku, sygnatura akt V GC 882/16

I. oddala apelację;

II. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.800 zł (jednego tysiąca ośmiuset złotych) tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.

SSR del. A. W. SSO A. W. SSO A. B.

Sygn. akt: VIII Ga 478/17

UZASADNIENIE

Powód J. S. (1) żądał zasądzenia od pozwanej (...) spółki akcyjnej w W. kwoty 72.900,20 zł wraz z odsetkami i kosztami procesu tytułem odszkodowania za zdarzenie z dnia 19 maja 2012 roku, w wyniku którego uszkodzeniu uległo pięć wózków widłowych należących do powoda. Sprawca tego czynu posiadał wykupione ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej u pozwanej, która, jak wskazywał powód, nie kwestionując swojej odpowiedzialności, zaniżyła wysokość wypłaconego odszkodowania.

W odpowiedzi na pozew pozwana (...) S.A. w W. wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie kosztów postępowania. Pozwana wskazała, iż w dalszym ciągu trwa weryfikacja kalkulacji kosztów naprawy sporządzonej przez powoda.

Wyrokiem wydanym 25 lipca 2017 roku Sąd Rejonowy w Gorzowie Wielkopolskim zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 61584,95 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwoty 58.584,95 zł od dnia 23 października

2012 roku do dnia zapłaty oraz od kwoty 3000 zł od dnia 29 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty (punkt I), oddalił powództwo w pozostałej części (punkt II) oraz zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 9230,20 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

W oparciu o znajdujące się w aktach sprawy dokumenty, w tym informację z (...), KRS, kalkulacje, akta szkody, oferty, opinie techniczne, faktury VAT, operaty szacunkowe Sąd Rejonowy w Gorzowie Wielkopolskim ustalił, że J. S. (1) prowadzi działalność gospodarczą pod nazwą F. Polska w B.. W tej miejscowości, w dniu 19 maja 2012 roku spłonął pojazd marki (...) numer rejestracyjny (...). W wyniku pożaru uszkodzeniu uległy wózki widłowe należące do powoda. Właściciel pojazdu (...) posiadał ważne ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej wykupione w (...) S.A. w W..

Ubezpieczyciel w toku postępowania likwidacyjnego, decyzją z 26 czerwca 2012 roku, przyznał poszkodowanemu odszkodowanie w wysokości 2.500 zł.

Na zlecenie pozwanego Zakładu, w dniu 15 września 2012 roku rzeczoznawca W. S. sporządził opinie, w których określił koszty naprawy wózków widłowych na kwotę 51.847,60 zł.

W dniu 19 października 2015r. J. S. (1) wystąpił do Sądu Rejonowego w Gorzowie Wielkopolskim z wnioskiem o zawezwanie ubezpieczyciela do próby ugodowej.

Decyzją z dnia 22 października 2012r. ubezpieczyciel przyznał poszkodowanemu odszkodowanie w wysokości 27.266,20 zł, przeznaczając do wypłaty kwotę 24.766,20 zł.

W dniu 12 stycznia 2016r. rzeczoznawca J. S. (2) wykonał na zlecenie J. S. (1) operat szacunkowy określając wartość szkody na kwotę 94.666,40 zł netto, a koszt naprawy wózków widłowych do dalszej odsprzedaży na 160.000 zł netto. Za sporządzenie operatu rzeczoznawca wystawił fakturę VAT numer (...) na kwotę 3.000 zł netto.

W dniu 05 kwietnia 2017r. biegły sądowy P. P. sporządził na zlecenie Sądu opinię, w której określił koszt naprawy wózków widłowych na kwotę 85.851,15 zł.

Uwzględniając powództwo J. S. (1) w części, Sąd Rejonowy w Gorzowie Wielkopolskim oparł się na treści art. 805 k.c., zgodnie z którym przez umowę ubezpieczenia zakład ubezpieczeń zobowiązuje się spełnić określone świadczenie w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, a ubezpieczający zobowiązuje się zapłacić składkę. Kolejno Sąd Rejonowy wskazał na treść art. 822 k.c. dotyczącego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej, art. 415 k.c. dotyczący wyrządzenia szkody czynem niedozwolonym oraz na wynikający z art. 34-36 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnych i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych obowiązek wypłaty odszkodowania z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu, który wyrządził szkodę.

Podkreślił wynikającą z treści art. 361 k.c. odpowiedzialność ubezpieczyciela tylko za normalne działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła, zwracając równocześnie uwagę, że naprawienie szkody nie może prowadzić do nieuzasadnionego wzbogacenia poszkodowanego.

Przypomniał również treść art. 817 §1 i 2 k.c. oraz stanowiący *lex specialis* do ww. przepisu przepis art. 14 ust. 1 w zw. z art. 22 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, zgodnie z którym zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni, licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie.

Za niesporne uznano zarówno zaistnienie szkody w majątku J. S. (1), jak i odpowiedzialność pozwanej jako ubezpieczyciela sprawcy szkody za naprawę powstałej w dniu 19 maja 2012 r. szkody.

Zwracając uwagę na spoczywający na ubezpieczycielu obowiązek pełnego naprawienia szkody, Sąd uznał prawo żądania przez powoda zasądzenia na jego rzecz takich środków, które umożliwią mu przeprowadzenie naprawy,

celem likwidacji szkody. Oceniał, że zebrany w sprawie materiał dowodowy pozwolił na uznanie, że dochodzone przez powoda roszczenie jest zasadne co do zasady, a co do wysokości - w części. Jak bowiem stwierdził biegły sądowy P. P. w sporządzonej na zlecenie Sądu opinii koszt naprawy uszkodzonych wózków widłowych powoda wyniósł 85.851,15 zł, wobec wypłaty odszkodowania w kwocie 27266,20 zł roszczenie powoda okazało się uzasadnione co do kwoty 58.584,95 zł. Za zasadne uznał również roszczenie w wysokości 3.000 zł tytułem sporządzonej na potrzeby postępowania prywatnej opinii technicznej, której celem było określenie wartości szkody powoda.

Apelacją pozwanego wniesioną 23 sierpnia 2017 roku pozwany zaskarżył ww. orzeczenie w zakresie objętym punktem I oraz rozstrzygnięcie o kosztach, zarzucając mu:

- naruszenie prawa materialnego w szczególności art. 805 §1 k.c., art. 822 k.c. w związku z art. 361 §1 k.c. oraz art. 34-36 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. nr 124, poz. 1152 ze zm.) a nadto art. 822 k.c. poprzez przyjęcie, że zaszyły wszystkie okoliczności uzasadniające uwzględnienie żądania zapłaty odszkodowania w łącznej kwocie 58.584,95 zł, ustalonego wyłącznie na podstawie opinii biegłego sądowego P. P.;

- naruszenie art. 361 §2 k.c. w ścisłym związku z art. 363 k.c. poprzez przyjęcie, że naprawienie szkody zamiast zapewnić pełną kompensatę doznanego uszczerbku, de facto doprowadziło do nieuzasadnionego wzbogacenia poszkodowanego, gdyż zasądzone odszkodowanie nie mieściło się w granicach normalnego związku przyczynowego, lecz przekroczyło granice tej odpowiedzialności;

- naruszenie prawa procesowego, w szczególności art. 233 §1 k.p.c. przez przekroczenie granic, polegające na ograniczeniu oceny dowodów do opinii biegłego sądowego z pominięciem dowodu w postaci prywatnej opinii sporządzonej przez pozwanego;

- naruszenie art. 328 k.p.c. poprzez wadliwe sporządzenie uzasadnienia, pomijające okoliczności uzasadniające całkowite pominięcie dowodu z opinii rzeczoznawcy przedstawionej przez pozwanego, co uniemożliwia odniesienie się do przyczyny jego pominięcia.

Wniósł również o dopuszczenie dowodu z uzupełniającej opinii dotychczasowego biegłego P. P., który powinien dokonać jej uzupełnienia w zakresie wątpliwości/zastrzeżeń strony pozwanej.

W oparciu o tak sformułowane zarzuty pozwany wniósł o zmianę w wyroku w części i oddalenie powództwa ponad kwotę 27266,20 zł oraz o zasądzenie na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego także za postępowanie przed Sądem I i II instancji, ewentualnie o uchylenie wyroku w tej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

W uzasadnieniu pozwany podkreślił, że skoro Sąd I instancji nie wziął pod uwagę rozbieżności w sporządzonych opiniach, uwzględnił jako miarodajną dla rozstrzygnięcia opinię biegłego sądowego P. P. pomimo jej niekompletności - skoro biegły nie zweryfikował zakresu naprawy i cen części z serwisami danych marek wózków widłowych, tylko oparł się na kosztorysie szacunkowym sporządzonym na wniosek powoda, to taka opinia nie jest pełna, ponieważ winna być skonfrontowana z opinią rzeczoznawcy W. S., a nie tylko J. S. (2).

W odpowiedzi na apelację powód wniósł o jej oddalenie w całości oraz o zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda zwrotu kosztów procesu poniesionych przed sądem II instancji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja strony pozwanej okazała się nieuzasadniona.

W ocenie Sądu Okręgowego zarzuty apelacji i argumentacja przytoczona na ich uzasadnienie nie podważają prawidłowości ustaleń Sądu Rejonowego i wyprowadzonych na ich podstawie wniosków co do zasadności roszczenia powoda. Sąd I instancji przeprowadził w sposób prawidłowy i wyczerpujący postępowanie dowodowe i na podstawie

jego wyników poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne. Ustalenia te Sąd Odwoławczy przyjmuje za własne, nie znajdując potrzeby ich ponownego szczegółowego przedstawiania. Nadto nie stwierdzono także uchybień natury procesowej, których zaistnienie – sąd drugiej instancji byłby zobligowany brać po uwagę z urzędu.

Pozwany ubezpieczyciel we wniesionej do Sądu Okręgowego apelacji kwestionował, wadliwie jego zdaniem, ustalony przez Sąd Rejonowy stan faktyczny i podnosił zarzuty naruszenia art. 233 §1 k.p.c., zgodnie z którym sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Pozostałe zarzuty naruszenia prawa materialnego (art. 805 k.c., art. 822 k.c. w związku z art. 361 §1 k.c. oraz art. 34-36 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych) były w istocie zarzutami stanowiącymi konsekwencję błędnego zdaniem strony pozwanej ustalenia, że zaszły wszystkie okoliczności uzasadniające uwzględnienie żądania zapłaty odszkodowania w kwocie 58.584,95 zł.

Istotą apelacji pozwanego była nieuzasadniona, zdaniem skarżącego, pozytywna ocena dowodu z opinii biegłego sądowego, której skarżący przeciwstawił dowód z prywatnej opinii sporządzonej na zlecenie pozwanego. Drugą kwestią było to, że opinia biegłego sądowego P. P. nie mogła być, zdaniem pozwanego, miarodajna dla oceny wysokości szkody.

W ocenie Sądu Okręgowego, zarzuty procesowe strony pozwanej dotyczące wadliwej oceny dowodów oparte na art. 233 § 1 k.p.c. nie zasługiwały na uwzględnienie. Jak przyjmuje się w orzecznictwie sądowym, jeżeli z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów (art. 233 § 1 k.p.c.) i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne. Tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo skutkowych, to przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona (tak m.in. wyrok SN z dnia 27 września 2002 r., sygn. II CKN 817/00, LEX nr 56906).

W ocenie Sądu Okręgowego przebieg rozumowania wyłaniający się z uzasadnienia zaskarżonego wyroku Sądu Rejonowego jest logiczny i zgodny z doświadczeniem życiowym. Pozwana nie zdołała natomiast w swojej argumentacji wykazać, że Sąd Rejonowy naruszył określone kryteria rozumowania przy ocenie poszczególnych dowodów, co miałoby doprowadzić go do błędnych ustaleń faktycznych.

Niewątpliwie, obowiązkiem sądu, gdy sprawa dla rozstrzygnięcia wymaga wiadomości specjalnych, jest dopuszczenie dowodu z opinii biegłego sądowego. Sąd Rejonowy zrealizował ten obowiązek, dopuszczając dowód na okoliczność wysokości szkody powstałej w mieniu powoda w zakresie uszkodzeń wózków widłowych powoda - w wyniku zdarzenia z 19 maja 2012 roku. W tezie dowodowej wskazał m.in. że biegły ma się ustosunkować do ekspertyz prywatnych przedstawionych przez strony.

Wbrew twierdzeniom apelacji, teza dowodowa postanowienia Sądu I instancji z dnia 17 stycznia 2017 roku została w pełni zrealizowana. Biegły P. P. w swojej opinii wyjaśnił, w jaki sposób ocenił prywatną ekspertyzę przedłożoną przez pozwaną a wykonaną na jej zlecenie przez rzeczoznawcę W. S.. Biegły sądowy określił zakres uwzględnionych przez rzeczoznawcę W. S. uszkodzeń wózków – zgodnie z zapisami zawartymi w kosztorysach przedstawionych przez pozwaną oraz to, że rzeczoznawca ten nie uwzględniał pełnego zakresu cen przedstawionych w ofertach sprzedaży części zamiennych dystrybutorów producentów wózków widłowych, załączonych przez powoda do pozwu.

Jednocześnie samodzielnie biegły określił zakres uszkodzenia wózków, opierając się przy tym na opracowanej przez pracownika pozwanej dokumentacji szkodowej – kosztorysach sporządzonych w programie A..

Wbrew zarzutom skarżącego, biegły w swojej opinii odniósł się również do kosztorysów naprawy wózków przekazanych przez powoda pozwanej, które odnosiły się do ofert sprzedaży części zamiennych wózków widłowych. Wskazał, że powód oferty te przedstawił, wymienił karty, na jakich się one znajdują. Wskazał również, że części

zamiennie w przypadku wózków widłowych, tj. urządzeń podlegających badaniom Urzędu Dozoru Technicznego, są elementami, które oparte są w zasadzie o sieć sprzedaży dystrybutora danego modelu producenta wózków. Wyjaśnił, że charakter rynku zamiennego części do wózków widłowych oraz różnorodność rozwiązań technicznych uniemożliwia w istocie zastosowanie używanych części zamiennych czy też „zamienników”.

Wobec powyższego, za prawidłowe należało uznać stanowisko Sądu Rejonowego, który za przekonujące uznał uwzględnienie przez biegłego cen części zamiennych wózków widłowych w oparciu o znajdujące się w aktach sprawy oferty ich sprzedaży. W ocenie Sądu biegły sądowy w pełni, jednoznacznie i jasno wyjaśnił sposób dokonania wyceny oraz przyczyny, dla których uwzględnił ceny części zamiennych wynikające z przedstawionych przez powoda ofert.

Przypomnieć przy tym należy, że już w toku postępowania likwidacyjnego pozwany dysponował wstępnym kosztorysem sporządzonym przez powoda, obejmującym również ceny elementów podlegających wymianie. Strona powodowa kwestię wyceny części zamiennych podnosiła, a następnie stanowisko o zasadności uwzględnienia ofertowych cen części zamiennych podtrzymywała również w toku całego postępowania przed Sądem I instancji.

Z materiału dowodowego sprawy wynika, że pozwany sporządzając kalkulację samodzielnie określił w systemie A. wartość części zamiennych. Nie wskazał przy tym, w oparciu o jakie kryteria i dane ceny tych części zostały ustalone, jakie mierniki były podstawą ustalenia wysokości cen tych części zamiennych. Także sporządzona na jego zlecenie ekspertyza przez rzeczoznawcę W. S. wskazywała w istocie jedynie na zakres uszkodzeń (wraz ze wstępnym kosztorysem), nie odnosząc się do kwestii ceny części zamiennych przedstawionych przez powoda. Pozwany w toku postępowania likwidacyjnego, jak również przed Sądem I instancji nie odniósł się do przedstawionej przez powoda wyceny w zakresie cen części zamiennych. Nie zakwestionował przedstawionych przez powoda ofert ani w odpowiedzi na pozew ani też po otrzymaniu odpisu opinii biegłego. W szczególności, w odpowiedzi na pozew pozwany wskazał, że nie akceptuje prywatnej kalkulacji kosztów naprawy uszkodzonego sprzętu przedstawionej przez powoda. Nie odniósł się natomiast konkretnie do kwestii wiarygodności przedstawionych przez stronę powodową kalkulacji cen części zamiennych. Nie przedstawił również, co jest istotne, swoich wycen części zamiennych uzyskanych od dystrybutorów, czy przedstawicieli producentów, które podważyłyby wyceny przedstawione przez powoda a uzasadniały wysokość cen części zamiennych przejętych przez pozwanego.

W ocenie Sądu Okręgowego, niezależnie od powyższej argumentacji, zarzuty sformułowane przez apelującego należało uznać za spóźnione.

W niniejszej sprawie biegły sądowy P. P. sporządził na zlecenie Sądu Rejonowego pisemną opinię, co do której pozwany (...) S.A. w W. wniósł - pismem z 24 kwietnia 2017 roku - o przedłużenie terminu do ustosunkowania się do tej opinii o dodatkowy tydzień. Pomimo tego, do dnia rozprawy w dniu 18 lipca 2017 roku pozwany zastrzeżeń do opinii nie wniósł. Prawidłowo zawiadomiony pełnomocnik pozwanego nie stawił się również na rozprawie w tym dniu, na której biegły sądowy stosownie do treści art. 286 k.p.c. złożył ustne wyjaśnienia do pisemnej opinii. Pozwany ani jego pełnomocnik nie usprawiedliwił swojej nieobecności, nie wniósł o odroczenie terminu rozprawy, ani nawet nie zgłosił wątpliwości co do poczynionych przez biegłego ustaleń.

W konsekwencji tego zaniechania pozwanego, sformułowane przez skarżącego dopiero w apelacji wątpliwości i zarzuty do opinii biegłego należało uznać za spóźnione. Stosownie bowiem do treści art. 217 §1 k.p.c., dotyczącego terminu zgłaszania wniosków dowodowych przez strony, strona może aż do zamknięcia rozprawy przytaczać okoliczności faktyczne i dowody na uzasadnienie swoich wniosków lub dla odparcia wniosków i twierdzeń strony przeciwnej (§1). Na podstawie art. 381 k.p.c. Sąd drugiej instancji może pominąć nowe fakty i dowody, jeżeli strona mogła je powołać w postępowaniu przed sądem pierwszej instancji, chyba że potrzeba powołania się na nie wynikła później.

Podkreślić należy, że na rozprawie w dniu 18 lipca 2017 roku biegły sądowy P. P. złożył ustne wyjaśnienia do opinii, ponownie wyjaśniając m.in. że koszt robocizny przyjął za rzeczoznawcami stron (W. S. i J. S. (2)). Wskazał także, że zawarte w ekspertyzie J. S. (3) stwierdzenie powoda dotyczące okazania rzeczoznawcy (...) wszystkich elementów zakwalifikowanych do wymiany oznacza uzgodnienie pomiędzy stronami zakresu uszkodzeń wózków na

etapie likwidacji szkody. (...) uwzględnionych jedynie w ekspertyzie J. S. (3), biegły w swojej opinii nie ujął, wskazując na brak wykazania, że były one uszkodzone. Wyjaśnił również różnice w sporządzonych wycenach oraz ich przyczyny.

Tym samym, nie sposób zgodzić się z zarzutem apelacji, że biegły sądowy nie zrealizował w pełni swojego zadania. W szczególności, wbrew zarzutom apelacji biegły w sposób wystarczający odniósł się do prywatnej ekspertyzy sporządzonej na zlecenie strony pozwanej, wyjaśniając jednoznacznie, że przyczyną różnic w kosztorysach było przyjęcie zróżnicowanych cen części.

Nieuprawnione jest stanowisko strony pozwanej, która kwestionując - odbiegając od ustaleń rzeczoznawcy, któremu zleciła opinię - wycenę wartości szkody przez biegłego, wskazała, że opinia ta powinna być traktowana równorzędnie z opinią biegłego sądowego. Stanowiska takiego Sąd odwoławczy nie podziela. Obowiązujące w odniesieniu do dowodu z opinii biegłego przepisy (art. 278 i następne k.p.c.) na powyższe w żaden sposób nie pozwalają. Kodeks postępowania cywilnego nie ustanawia wprawdzie hierarchii ważności środków dowodowych. Opinia biegłego może być zatem kwestionowana przez strony, sąd nie jest nią związany i może ją oceniać na równi z innymi środkami dowodowymi w ramach swobodnej oceny dowodów. Nie ulega jednak wątpliwości, iż z uwagi na swoją specyfikę (chodzi o wiadomości specjalne, którymi sąd nie dysponuje) opinia biegłego nie jest przedmiotem oceny z punktu widzenia jej wiarygodności, jak przy zeznaniach świadków czy przesłuchaniu stron, ale w drodze pozytywnego lub negatywnego uznania wartości zawartego w niej rozumowania; kontrola sądu dokonywana jest zatem z punktu widzenia zasad logicznego rozumowania, źródeł poznania i stopnia zaufania do wiedzy biegłego, a ocena opinii pod względem fachowości, rzetelności i logiczności z możliwością pominięcia oczywistych omyłek czy błędów.

Istotne jest również to, że opinia biegłego ustanowionego przez Sąd, z racji braku jakichkolwiek związków biegłego sporządzającego opinię ze stronami postępowania, nie budzi wątpliwości co do jej sporządzenia w sposób nieobiektywny. Cechy tej, z oczywistych przyczyn, nie posiada opinia sporządzona na zlecenie i za wynagrodzeniem płatnym przez którąkolwiek ze stron.

Sąd Okręgowy nie zgodził się również z tym, że opinia biegłego sądowego nie jest wystarczającym materiałem do określenia wysokości szkody, której naprawienia domagał się powód. Dowód z opinii biegłego jest dowodem o szczególnym charakterze, albowiem opinia biegłego ma na celu ułatwienie sądowi rozeznania i zrozumienia danej dziedziny, a tym samym właściwą ocenę faktów. Biegli nie komunikują sądowi swoich spostrzeżeń w zakresie okoliczności faktycznych istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, lecz wypowiadają o tych faktach opinie, wyprowadzone w oparciu o swoje wiadomości specjalne i doświadczenie zawodowe. Tym samym biegły ma za zadanie niejako „uzupełnić” wiedzę sądu z danej specjalnej dziedziny, tak aby sąd mógł następnie w świetle tych wiadomości dokonać samodzielnej oceny ustalonych faktów. Opinia biegłego sądowego P. P. zadanie to spełniała. Podkreślić przy tym należy, że biegły oceniając przedstawione mu dokumenty (w tym oferty sprzedaży części) oraz ekspertyzy rzeczoznawców działających na zlecenie obydwu stron przekonująco wyjaśnił podstawy, na których ustalił zakres części podlegających wymianie, jak również przyczyny dla których uwzględnił ceny części zamiennych wskazane w ofertach przedstawionych przez powoda.

Podsumowując, powód w apelacji nie zdołał podważyć rzetelności opinii biegłego. W istocie przedstawił on jedynie polemikę z wnioskami wypływającymi z opinii w oparciu o materiał dowodowy zebrany w sprawie – nadto w oparciu o materiał, do którego biegły odniósł się już w opinii uzupełniającej oraz w ustnych wyjaśnieniach na rozprawie. Co więcej sam sposób przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego – a zatem najpierw zlecenie jej sporządzenia na piśmie, następnie wezwanie biegłego na rozprawę w celu udzielenia dalszych ustnych wyjaśnień i umożliwienia stronom zadawania biegłemu pytań – świadczy o tym że dowód ten został przeprowadzony przez Sąd Rejonowy z należytą starannością.

Nieskorzystanie przez pozwanego z możliwości procesowych przed Sądem I instancji, w tym przede wszystkim brak jakiegokolwiek reakcji, czy też polemiki z treścią opinii biegłego w tym postępowaniu skutkowało uznaniem złożonego na etapie apelacji wniosku dowodowego pozwanego za spóźniony, a w konsekwencji jego oddaleniem na podstawie art. 381 k.p.c.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy w Szczecinie uznał wniesioną przez pozwanego apelację za nieuzasadnioną i w konsekwencji, na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił.

Konsekwencją oddalenia apelacji pozwanego było rozstrzygnięcie o kosztach postępowania apelacyjnego oparte na treści art. 98 §1 i 3 k.p.c. oraz art. 108 §1 k.p.c. Wobec uznania pozwanego za stronę przegrywającą to postępowanie zasądzono od niego na rzecz powoda zwrot kosztów postępowania apelacyjnego, których wysokość ustalono na podstawie §2 pkt 5 w związku z §10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

SSR (del.) A. W. SSO A. W. SSO A. B.

Sygn. akt VIII Ga 478/17

ZARZĄDZENIE

1.(...)

2. (...)

3. (...)

4.(...)